

Barbara Kingsolver

Demon Copperhead

Traducere din limba engleză și note de Paul S. Grigoriu

*N-are niciun rost să evocăm trecutul [...] decât atunci
când poate avea vreo înrâurire asupra prezentului.*

Charles Dickens, *David Copperfield*¹

---

¹ Charles Dickens, *Viața lui David Copperfield*, traducere de Ioan Comșa, Editura Tineretului, 1968 (N.r.).

Pentru început, am făcut cumva și m-am născut. O mână de oameni se afla prin preajmă, înghesuindu-se ca să vadă, și măcar de asta am avut mereu parte: ce a fost mai greu a căzut în seama mea, mama fiind, ca să zic așa, pe dinafară.

În orice altă zi vecinii ar fi văzut-o pe platforma casei ei pe roți, vecini buni cu ochii-n patru și gata să scurme oricând prin mizerie. În aerul stătut al verii târzii și al toamnei, era destul să arunci o privire spre munte și o vedeai imediat, micuța cu păr blond-platinat, fumându-și țigările Pall Mall, agățată de balustrada aia ca și cum ar fi fost căpitanul unui vas care stă să se scufunde. Vorbim aici despre o fată de optsprezece ani, singură cuc și cât se poate de însărcinată. În ziua în care nu și-a făcut apariția, Nance Peggot a picat la sorți să se ducă să bată la ușă, să dea buzna înăuntru și s-o găsească leșinată pe podeaua băii, cu droguri împrăștiate peste tot și cu mine ieșind deja. Un ostatic unsuros de culoarea peștelui, care își strângea degetele peste mizeria ce acoperea vinilinul de pe jos, zvârcolindu-se și împingându-se dintr-o parte în alta, fiindcă eram încă în sacul în care înoată bebelușii înainte să înceapă viața adevărată.

Domnul Peggot rămăsese afară, în camionul cu motorul oprit, în drum spre slujba de seară, gândindu-se probabil la cât din viață își petrecuse stând după femei. Soția lui îi spusese pesemne că treaba cu Iisus mai putea să aștepte puțin, ea trebuia mai întâi să se ducă să vadă dacă puștoaica însărcinată trăsese iar la măsea. Doamna Peggot fiind o doamnă care n-ar lua-o pe după piersic și, la nevoie, i-ar spune lui Iisus Hristos să stea liniștit și să aibă răbdare. A ieșit țipând la soțul ei, să sune la urgențe pentru că în baie e un biet copil care încearcă să iasă dintr-un sac.

Ca un mic pugilist albastru. Acestea sunt cuvintele pe care avea să le folosească mai târziu, nesfiindu-se deloc să discute despre cea mai proastă zi din viața mamei. Și dacă așa le-am apărut primilor oameni care m-au văzut la față, mi-o asum. Pentru mine asta înseamnă că aveam o șansă în luptă. Mică, da, știu. Când o mamă zace în propria urină și între flacoane cu medicamente în timp ce alții îi dau palme copilului pe care l-a expulzat și îi spun să se miște, probabil că nenorocitul e sortit pieirii. Copilul născut dintr-o drogată e un drogat. O să ajungă tot ce ți-ai dori să nu cunoști vreodată, oameni cu dinți stricați și ochi inexpressivi, care te vor sili să-ți încui uneltele în garaj ca să nu faci picioare, care vor sta în motelul cu camere închiriate cu săptămâna, pitiți la o azvârlitură de băț de autostrada pitorească. Copilul ăsta, dacă voia să aibă parte de ceva mai bun, ar fi trebuit să se nască dintr-o mamă bogată sau deșteaptă ori creștină, care să nu se drogheze. Întrebați pe cine vreți voi, cei născuți în lumea asta sunt însemnați de la început, câștigători sau perdanți.

Mie, în schimb, mi-a plăcut totdeauna povestea cu salvarea venită de la un supererou. Oare slujba asta exista în universul rulotei noastre? Plecaseră cu toții din Smallville și se duseseră să caute ceva mai interesant? A salva sau a fi salvat, astea-s întrebările. Și îți dorești să nu se termine până la ultima pagină.

Era o zi de miercuri când s-au întâmplat toate astea și se zice că e o zi proastă. Plină de durere ș.a.m.d. Bașca ieșitul cu tot cu punga pentru fetuși. Dar... Doamna Peggot susținea că e ceva bun și cu nașterea asta, în pungă: e promisiunea de la Dumnezeu că nu o să te îneci niciodată. Asta și nu altceva. Poți în continuare foarte bine să iei o supradoză ori să rămâi lipit de volan și să te carbonizezi pe scaunul șoferului sau, apropo, să-ți zbori creierii, dar locul unde sigur nu-ți vei da ultima suflare este sub apă. Mulțumesc, Iisuse.

Nu știu dacă are vreo legătură, dar mereu m-a atras ceva la ocean. De obicei, copiilor li se pune pata să dea nume oricărui fel și model de dinozaur sau mai știu eu ce. În cazul meu a fost vorba despre balene și rechini. Chiar și acum mă gândesc probabil mai mult decât oamenii obișnuiți la apă, la plutit pe oglinda ei, la culoarea albastră pur și simplu și la cum pentru pești acest albastru e tot ce contează. Aerul și zgomoțul, și oamenii, și atât de importanta noastră agitație fără rost nu sunt decât o sursă minoră de iritare și poate nici atât.

N-am văzut toată treaba în realitate, doar poze și screen-saverul fascinant, cu valuri care se ridică și se sparg, la un computer dintr-o

biblioteca. Deci ce știi eu despre ocean, când încă nu am apucat să stau pe barba lui de nisip și să-l privesc în ochi? Încă aștept să întâlnesc singurul lucru mare despre care știi că nu mă va înghiți de viu.

În mijlocul localității Lee County, între zona minieră Ruelynn și o așezare căreia i se spunea Right Poor, la capătul unui drum între doi munți abrupti, se afla casa noastră mobilă. Am irosit ceasuri nesfârșite în pădurile de acolo, cu un băiat pe nume Maggot, bălăcindu-ne în pârau, rostogolind pietre mari și dându-ne mari și tari. Aș fi putut să-mi aleg orice model, însă eroii Marvel mi se păreau fără discuție preferabili celor din seriile DC, iar Wolverine era favoritul meu. Maggot, în schimb, înclina spre Storm, care e fată. (Cu puteri excelente și mutantă, dar totuși). Maggot era prescurtarea de la Matt Peggot, înrudit evident cu doamna care a țipat la petrecerea de ziua mea, bunica lui. Datorită ei am ajuns eu și Maggot să fim o vreme băieții veseli din cartier, dar mai întâi el a trebuit să se nască, treabă la care mi-a luat-o un pic înainte, și să rămână în grija ei, cât timp maică-sa era plecată într-un concediu prelungit la închisoarea pentru femei din Goochland. Am strâns suficient material până aici ca să facem varză mai multe vieți fragede, dar deocamdată e în faza de proiect.

Locul în care trăiam era celebru pentru că gema de arămii americani¹. Oamenii cred că știi multe. Eu știi așa: în toți anii în care m-am cățarat pe stânci în toate locurile unde le place șerpilor să stea, nu am văzut niciun arămiu. Șerpi, da, o grămadă. Dar există multe feluri de șerpi. Pe de o parte, unul răspândit, bălțat, căruia i se spune diavol de apă, e ușor de enervat și lovește repede dacă faci greșeala asta, dar mușcătura nu face nici măcar cât a unui câine sau cât o înțepătură de albină. Dacă te capsează un șarpe de apă, urlă toate înjurăturile învățate vreodată. Apoi te ștergi de sânge, pui mâna pe băț, te transformi în adaptoid și snopești ciotul moale și malefic. Pe de altă parte, dacă te înhață un arămiu, s-a terminat cu ziua aia și poate și cu partea cu pricina din mâna sau piciorul tău, punct. Deci contează foarte mult cu ce ai de-a face.

Dacă ești atent, înveți să deosebești lucrurile. Oricine face diferența între un câine ciobănesc și un beagle sau între un Whopper și un Big Mac. Adică sunt importanți și câinii, și burgerii, dar un șarpe e un șarpe,

¹ În original *copperhead*, specie de șarpe veninos (*Agkistrodon contortrix*) care trăiește în America de Nord.

la naiba. Văioaga noastră era plină de arămii, spuneau vânzătorii de la magazinul alimentar de fiecare dată când vedeau adresa de pe plicurile cu bonuri de masă ale mamei. La fel spunea și șoferița autobuzului școlar, zi de zi, trântind ușa în spatele meu de parcă le-ar fi trântit-o șerpilor în fețele lor ascuțite. Oamenilor le place la nebunie să creadă în pericol, atât timp cât tu ești cel pe care îl pândește și ei sunt cei care spun „Doamne ferește!”

Aveau să treacă ani până să mă satur de grija lor și nu doar în privința șerpilor. Una dintre alegerile greșite ale mamei, așa cum învățase să le spună la centrul de dezintoxicare și, credeți-mă pe cuvânt, au fost multe, a fost un tip pe nume Copperhead. Se pare că avea pielea închisă și ochii verzi-deschis ai celor din populația melungeon și un păr roșu de la care nu puteai să-ți iei privirea. Îl purta lung și lucios ca un ban nou-nouț, spunea mama, care evident era lulea. Un tatuaj cu un șarpe i se încolăcea pe brațul drept, de care fusese mușcat de două ori: prima dată la biserică, pe când era copil și se pregătea să devină unul dintre bărbații familiei care se ocupau de șerpi. A doua oară mai târziu, departe de privirea lui Dumnezeu. Mama spunea că nu avea nevoie de tatuaj ca să-și amintească, brațul acela îl chinuise toată viața. A murit în vara dinaintea de nașterea mea. Jalnica mea zi de naștere a surprins suficient de multă lume încât să fie chemată ambulanța și apoi adunătura de monștri de la Protecția Copilului. Dar mă îndoiesc că s-a mirat cineva de ochii mei, de părul meu. Aș fi putut la fel de bine să mă nasc cu tatuajul pe mine.

Mama avea propria versiune legată de nașterea mea, pe care nu am crezut-o niciodată, ținând seama de faptul că era leșinată în momentul producerii evenimentului. Nu că aș fi eu vreun martor vrednic de crezare, doar abia mă născusem și, în plus, eram într-un sac. Dar știam povestea doamnei Peggot. Și era de ajuns să stai o zi în compania ei și a mamei mele ca să-ți dai seama care dintre ele trăsesese lozul câștigător.

Mama zicea așa: în ziua în care mă născusem, apăruse din senin mama tatălui copilășului ei. N-o văzuse până atunci și nici nu își dorise, după câte auzise despre familie. Nu doar că erau bapțiști care umblau cu șerpi. Se spunea că indivizii ăștia se băteau precum chiorii, bărbații își altoiau nevestele cu cureaua, mamele își snopeau copiii cu ce le cădea în mână, chiar și cu Sfânta Scriptură. Am crezut-o pe cuvânt pe mama fiindcă mai auzi astfel de chestii, oameni așa de evlavioși încât se ocupă cu șerpi și se mai ocupă și cu învinețitul de ochi. Dacă e o noutate pentru voi, poate că mai credeți și că o „zonă uscată” e

un loc unde nu se găsește macheală. Avem o grămadă de din astea în sud-vestul Virginiei.

Cică pe când își făcuse apariția doamna cu pricina, mama avea deja dureri destul de mari. Durerile facerii o apucaseră din senin. Ca să le mai domolească, începuse de dimineață sticla de gin și luase suficiente pastile de benzedrină cât să rămână trează ca să mai poată bea și niște Vicodin când i se păruse că exagerase nițel. A ridicat ochii și a văzut o față necunoscută lipită de geamul de la baie în așa hal încât gura părea o crăpătură de cur. (Așa a spus mama, nu vă obligă nimeni să vizualizați.) Femeia a dat buzna pe ușă și a luat-o pe mama cu iadul și pucioasa. Ce îi face acestui miel nevinovat pe care Atotputernicul Dumnezeu i l-a pus în pântec? A venit să-l smulgă pe unicul copil al fiului ei mort din această văgăună a păcatului și să-l crească așa cum se cuvine.

Mama a jurat mereu că fusesem la un pas să fiu luat de un neam de pocăiți sălbatici care să mă crească în Cur Deschis, Tennessee. Numele localității e contribuția mea. Mama nu voia cu niciun chip să vorbească despre familia tatei sau despre cauza morții lui. Spunea doar că fusese un accident cumplit într-un loc unde eu nu trebuia să mă duc niciodată, numit Copaiia Dracului. Lucrurile pe care le ascunzi de urechile tinere nu fac decât să planteze semințe, iar acestea au încolțit în căpșorul meu și s-au transformat în morți mai sinistre decât cele pe care aș fi avut voie să le văd la televizor la vârsta mea. Așa că ajunseseam să fiu îngrozit de căzi, dar, din fericire, nu aveam așa ceva. Familia Peggot avea una, iar eu mă țineam departe de ea. Dar mama nu ceda. Nu spunea despre Mama Copperhead decât că era o hârcă bătrână cu părul cărunt, pe nume Betsy. Chestia asta mă cam dezamăgea, fiindcă mi-aș fi dorit cel puțin un cap de Black Widow cu păr roșu trăsnet. Asta fiindcă era singura rudă a tatei pe care aveam șanse să o vedem vreodată. Când un părinte iese din scenă înainte ca tu să intri, riști să-ți petreci o parte prea mare din viață holbându-te în acea gaură neagră.

Dar mama văzuse destule. Trăia cu teama că ar putea pierde tutela și a făcut toate eforturile posibile la dezintoxicare. Eu am ieșit, mama a intrat și s-a implicat sută la sută. S-a implicat iar și iar în decursul anilor, de ajunsese expertă în dezintoxicare, cum se spune. Pentru că fusese de atâtea ori.

Vă dați seama că povestea mamei nu a făcut decât să agite apele. O femeie a venit (sau nu), mi-a oferit un cămin mai bun (sau nu), apoi a plecat după o ploaie de înjurături care (cunoscând-o pe mama) i-au strepezit urechile. Oare mama inventase povestea ca să mă ducă de

nas? Oare era adevărată în mintea ei făcută terci? În tot cazul, spunea limpede că doamna venise să salveze o *fetiță*. Nu pe mine. Dacă mama ticluise totul, de ce vorbea despre o fată? Oare asta își dorise cu adevărat, un pachetel roz care să o motiveze să se adune? Ca și cum *eu* nu aș fi fost fragil?

Alt lucru, mărunț, este că în povestea asta mama nu rostea niciodată numele tatei. Femeia este „zgripturoaica Woodall“, numele de familie al tatei, dar nu se pomenește despre bărbatul care o băgase în treaba cu bebelușul. Spunea o mulțime de lucruri despre el în alte momente, când ajungea la iubire și alte asemenea chestii, după vreo douășpe beri. Aventurile ei cu el. Dar în povestea legată de existența mea, el nu este decât alegerea greșită.

Am de gând să scriu aici totul, în ordinea în care s-a întâmplat, deși vor exista și unele omisiuni, fiindcă în momentele respective tânărul de atunci era praf. Dar la naiba! E groaznic să fii copil, să n-ai nicio putere. Dacă treci peste asta și te faci mare, cel mai simplu e să uiți de toată jalea și să pretinzi că ai știut de la bun început ce faci. Asta în cazul în care ai ajuns într-o fază în care ești mândru de tine. Și dacă nu, e mai simplu să uiți totul și cu asta basta. Deci noi o să mergem pe varianta a treia: nu sunt mândru, nu uit. Nu-i simplu.

Țin minte că mereu mi-a plăcut mai mult să privesc lucrurile decât să vorbesc despre ele. Aveam întrebări. Problema mea erau ceilalți. Care credeau că un copil nu e încă om întreg, așa că nu-i dai răspunsuri complete. Un exemplu. Familia Peggot, de alături, avea în curte o căsuță pentru păsări pe un stâlp, o îngrămădeală de tărtăcuțe care se bălăngăneau, cu găuri făcute ca niște uși pentru păsări. Era varianta păsărească a îngrămădirilor de rulote pe care le mai vezi atunci când un cuplu pune pe picioare o familie și nimeni, nici copiii, nici nepoții, nu pleacă vreodată de acolo. Tot mută și aduc încă o casă pe roți și încă una, pe care le pun pe blocuri de piatră, și rămân împreună, o familie mare, cu verandele lor bășite și steagul zdrențuit deasupra primei rulote. O Țară Sub Șomaj. Asta era locuința pentru păsări a familiei Peggot, o varză de căsuțe pentru zburătoare. Dar nicio pasăre nu stătuse vreodată în ea. Era plin de cuiburi în copacii din spatele casei și păsările își mai făceau câte unul la întâmplare, de pildă sub capota camionului domnului Peggot. De ce nu te-ai muta într-o casă gata făcută, pe gratis? Domnul Peggot spunea că păsările sunt ca toată lumea, preferă să trăiască după bunul lor plac. Spunea că văzuse locuințe sociale care nu costau mult mai mult decât o căsuță pentru păsări și care erau la fel de puțin apreciate.

Bine, dar de ce să mai ții chestia aia, ca să strângă mucegai? Maggot mi-a spus că Humvee o făcuse în Atelier. Humvee fiind unul dintre unchii lui Maggot, văzut ultima oară pe lângă o școală, pe vremea celor de la Bee Gees sau a lui Elvis. De acum suntem în anii nouăzeci. De ce păstrase familia Peggot căsuța asta refuzată de păsări pe stâlpul ei, ca să-și aducă aminte de fiul lor, Humvee? N-aș băga mâna în foc. Familia Peggot avea șapte copii cu totul, împrăștiați din Ocala Florida până la doar o milă depărtare. Veri fără număr bântuiau prin casă ca niște animale rănite, având întâietate la mâncare. Se vorbea zilnic cu sau despre fiecare membru al familiei, cu două excepții: (1) mama lui Maggot, (2) Humvee. Prima făcea închisoare la Goochland, celălalt era mort, din motive despre care nu se vorbea.

În afară de căsuța de păsări fără păsări, aveau un țarc pentru câini fără câini. Domnul Peggot mergea la vânătoare cu câini, înainte ca asta să-l obosească prea tare, așa cum făcuseră toți bătrânii pe care îi cunoșteam, pe vremea când îi mai țineau plămânii și câinii mai aveau vulpi sau urși pe care să-i suie în copaci. Toamna ne lua în pădure la vânătoare de ginseng sau la săpat după sasafraș, fiindcă acestea nu pot să fugă de tine. Dar mai ales ca să stea pe acolo. Știa cântecul păsărilor așa cum știi oamenii ce melodie e la radio. Când am crescut destul de mari ca să mânuim o pușcă, pe la nouă sau zece ani, ne-a arătat cum să vânăm căprioare și cum să ridicăm carcasa pe ramura de deasupra aleii ca s-o jupuim, în timp ce mașele cădeau aburinde în bucle pe pietriș. Doamna Peggot făcea friptură de căprioară la ceun. Dacă n-ai gustat așa ceva, nu știi ce-i aia mâncare bună.

Țarcul de câini gol era între rulota noastră și casa familiei Peggot. Maggot și cu mine puneam o prelată pe jos și dormeam acolo, de obicei atunci când pe undeva cădeau copaci care rupeau cablurile și nu puteam să ne uităm la televizor. Într-o vară am făcut asta aproape o lună, după un concurs de vânătoare de rațe Nintendo, când scăpasem din greșeală pușca de control și spărsese ecranul. Maggot își asumase fapta ca să nu fiu trimis acasă și jupuit de viu. Doamna Peggot s-a prefăcut că-l crede pe cuvânt, deși auzise tot ce se întâmplase. Pesemne că toată lumea a avut o perioadă de aur de genul ăsta în viață, când totul era bine datorită celor care îți țineau partea, și din păcate ai irosit-o din cauza unei prostii, cum ar fi un televizor stricat.

Casa familiei Peggot se afla în capătul drumului, cu pădure de jur împrejur. La un moment dat au avut găini, inclusiv un cocoș cu o minte de criminal în serie, care mi-a dat coșmaruri. Însă nu erau țărani

adevărați. Și nici cei mai bisericoși oameni, dar ei au fost cei care m-au dus la slujbă. Mama disprețuia biserica, din cauza unor îngrijitori pe care îi avusese și care o luaseră razna din pricina asta, însă pe mine nu mă deranja. Îmi plăcea să mă uit la femeile care cântau și, în rest, puteai să dormi. Plus chestia că erai iubit automat, cu Iisus alături de tine. Nu un robinet când închis, când deschis, ca la oameni. Dar unele dintre poveștile din Biblie mă deranjau, categoric. Treaba cu Lazăr mă tulbura, mă gândeam că tata s-ar putea întoarce și că trebuia să-l gășesc. Doamna Peggot i-a spus mamei că ar trebui să văd mormântul tatei din Tennessee și s-au certat destul de tare. Maggot m-a liniștit explicându-mi că povestirile din Biblie sunt un fel de benzi desenate cu supereroi. A nu se confunda cu viața reală.

Copil fiind, acceptî pur și simplu că există lumi diferite cu reguli diferite, chiar între o casă și alta. Casa Peggot fiind una unde lucrurile erau la locul lor. Domnul Peggot venea acasă, aducând cumpărăturile, și imediat acestea ajungeau în frigider. Maggot și cu mine terminam cu Al Treilea Război Mondial în sufragerie, apoi strângeam piesele de Lego și celelalte chestii înainte să ieșim, altfel dădeam de bucluc. Nu la fel era la mine acasă, unde laptele părea să aibă viață proprie și stătea pe bufet până se acrea. Mama spunea mereu că și-ar fi putut rătăci și capul dacă nu ar fi fost fixat la locul lui, și nu greșea. Legitimația ei de muncă era în spatele closetului, trusa de machiaj, lângă chiuveta de la bucătărie, geanta, pe afară, sub un scaun. Pantofii, peste tot. Asta era mama. La mine în cameră încercam să-mi țin lucrurile în ordine, mai ales figurinele cu personaje de benzi desenate și carnețelele în care desenam. Odată am întrebat-o pe mama cum să-mi fac patul ca să fie aranjat ca la televizor, ceea ce i s-a părut extrem de amuzant.

Noi, copiii, bântuiam până departe, uneori până la tabăra veche de minerit, cu căsuțele aranjate în rânduri ca la Monopoly, doar că aici nu mai erau toate la fel, din cauza neglijenței și a diferitelor moduri în care se poate prăbuși un acoperiș. Ne jucam de-a regele dealurilor pe pivoții mecanismelor de încărcat minereu și ne întorceam acasă cu pleoapele albe pe fețele negre de cărbune, ca minerii pe care îi văzusem în albume cu fotografii vechi. Sau prin pâraie. Nu în blestemata Copaie a Dracului, care o speria de moarte pe mama și care oricum era în Scott County. Cel mai bun loc era de departe micul braț de apă care trecea chiar prin spatele caselor noastre, un loc unde un băiat se putea face nevăzut. Apa se mișca după propriile socoteli pe sub toate pietrele acelea. Și, sub apă, era un fel de noroi care te făcea să te simți

bogat — mirosind a frunze, gros, cu o culoare de-ți venea să-l mănânci. Brațul lui Peggot, așa se numea, pentru că familia Peggot locuise cel mai mult aici. Casa lor fusese ridicată de un strămoș Peggot înainte să existe aici alte case, pe vremea când era o mare fermă unde își cultivau tutunul folosind catâri. Așa spunea domnul Peggot. Catârii fiind singurii cu care puteai semăna pe un teren atât de abrupt. Cu tractorul te-ai fi dus de-a dura și ai fi murit.

Casa pe roți în care locuiam cu mama era, tehnic vorbind, o casă Peggot, fosta locuință a mătușii lui Maggot, June, înainte să se stabilească la Knoxville. Mama o închiriasse de la familia Peggot și pesemne că de aceea aveau grijă de ea și o ajutau, ca și cum mama ar fi fost rezerva venită de pe bancă după ce fiica lor titulară ieșise din echipă. Maggot susținea că June era în continuare preferata lor, chiar și după ce-și luase diploma de asistentă și se mutase. Ceea ce spune foarte multe. Pentru majoritatea familiilor era mai puțin grav să intri la închisoare decât să părăsești Lee County.

Ca să fie clar, mama și cu mine nu ne înrudeam cu ei, deci nu era o îngrămădeală din aceea de rulote de familie. Locurile acestea sărăcăcioase apar mai des în documentare la televizor decât în realitate, din același motiv, cred, pentru care oamenilor le place să vadă șerpi arămii acolo unde nu există. Pur și simplu familia Peggot avea casa ei și, în plus, o casă pe roți. Alte nouă sau zece familii își aveau locuințele în susul și în josul drumului, foarte bine îngrijite, și nici ele nu erau înrudite.

Dar familia Peggot era o hoardă uriașă, fără discuții. Eram gelos pe Maggot pentru puzderia de veri pe care el îi socotea ca fiind ceva de la sine înțeles. Chiar și pe verișoarele beton mai mari, care spuneau toate: „Ooo, Matty, ce n-aș da să am genele tale! Nu-i corect ca Dumnezeu să-i dea un chip așa de drăguț tocmai unui băiat!“ Apoi urlau pentru că Maggot încerca să le ciupească de braț, majoretele astea bine făcute care, sincer, ar fi putut oricând să-i dea un șut în fundul lui minuscul. Nici vorbă să fie speriate. Era vorba pur și simplu de obișnuință, fetele îi spuneau lui Maggot prostiile lor de fete și el se prefăcea că se enervează.

Și eu ziceam : „Pe bune?“ Da, înțeleg că *drăguț* e unul dintre cuvintele la care un bărbat se impune să reacționeze ca și cum ar fi lovitura de care trebuie să-și protejeze ouăle. Toată treaba cu bărbăția fiind complicată în cazul lui Maggot, ca să nu spun mai multe. Dar asta se întâmpla când nu era nimeni prin preajmă care să-l judece, doar verii lui. Și eu, fraierul fără verișori, care aș fi dat bani grei ca o fată să-mi spună toate cheștiile alea și să se întindă peste mine când se așezau cu toții pe jos

în sufragerie ca să se uite la *Walker, polițist texan*. Eu, fraierul, care stăteam singur pe canapea și mă uitam la prietenul meu în acea grămadă și îmi spuneam: „Băi! Cum să te oftici că ești adorat?”

Am tot spus doamna Peggot în sus și-n jos, așa că o să scriu mai departe tot așa, pentru că adevărul e stânenitor. De fapt, îi ziceam mamaie. Maggot îi spunea așa, deci făceam și eu la fel. Știam că verii lui nu sunt verii mei, nici domnul Peggot nu era bunicul meu, îi spuneam Peg, ca toată lumea. Dar mă gândeam că toți copiii au o mamaie, împreună cu un asistent de la Protecția Copilului, prânzul gratuit de la școală și conservele de cârnăciori cu fasole pe care le primești acasă într-o pungă la sfârșit de săptămână. Din oficiu, cum ar veni. Unde altundeva să-mi găsesc una? Nicio șansă din partea mamei, fugită de la orfelinat. Și despre mama Tatălui Fantomă am discutat deja. Așa că trebuia să împart cu Maggot. Doamna Peggot părea să fie de acord. În afară de faptul că dormitorul meu oficial era la mama, iar Maggot își avea camera la etaj în casa Peggot, nu făcea diferențe: aceleași prăjituri, aceleași cămăși de cowboy pe care ni le făcea amândurora, cu franjuri la mâneci. Aceeași lovitură cu degetele în umăr dacă înjurai sau te așezai la masă cu șapca pe cap. Nu că ar fi dat vreodată tare. Dar, Dumnezeule mare, ce bălăcăreli! Dacă te uitai la ea, o femeie mărunță, gen bunicuță, cu părul alb tuns scurt, pantaloni cu talia înaltă și sandale galbene fără toc, ai fi spus: „N-are asta ce să-mi facă”. Habar n-ai tu. Dacă te apucai să furi sau să-ți bârfești binefăcătorii ori să-i rupi roșiile sau dacă te prindea scoțându-i fixativul din pungă de hârtie, doamna te beștelea de-ți săreau capacele.

Era singura care mă striga pe numele adevărat, după ce toată lumea renunțase la el, inclusiv mama. Nici nu mi-am dat seama până mai târziu, pe la vreo douăzeci de ani, că în alte locuri oamenii își păstrează numele pe care le au de la început. Cine să știe așa ceva? Păi, Snoop Dogg, Nas, Scarface, astea nu sunt nume date de mamă. Presupuneam că peste tot e ca la noi, în Lee County, unde cei mai mulți se pricopsesc cu alt nume, care le rămâne. Shorty sau Grub ori Checkout. Presupun că Humvee nu a fost de la început Humvee. Domnul Peggot a devenit Peg după ce și-a zdrobit piciorul sub una dintre mașinăriile alea de înșurubat folosite în minele de cărbune. Te găsește câte un nume și tu alergi spre el, ca un câine, până în ziua morții, când ajunge în ziar alături de numele tău oficial pe care toată lumea l-a uitat între timp. Am căutat la rubrica de decese din ziare și mi-am spus că cele mai multe

nume de acest fel sunt răutăcioase. Cine ar vrea să moară cu numele Ciot? Dar în viață nu-i mare lucru, poți să-i iei o bere celui mai bun prieten al tău, Maggot¹, și numele să nu-l deranjeze deloc pe niciunul dintre voi.

Deci era neobișnuit că doamna Peggot îmi folosea numele primit din naștere după ce alții renunțaseră la el. Mă cheamă Damon. Numele de familie Fields, ca mama. Atunci când a completat actele de internare în spital după nașterea mea agitată, avea clar motivele ei să nu mă lege de tata. Din câte știu acum, nu există nicio îndoială asupra paternității mele, dar trebuia să mă fac mare ca să ajung să semăn cu el și să-mi crească părul. Și în acele zile, când felul cum arăta era încă pe primul loc pe lista de însușiri pozitive pentru mama, iar cuvintele „alegere greșită“ nu-i intraseră încă în vocabular, poate că au existat și alți candidați. Niciunul prin preajmă care să fie domn și să semneze hârtiile. Sau s-o ducă acasă de la spital. Treaba asta, precum cele mai multe treburi din viața mamei pe care ar fi trebuit să le facă un domn, i-a revenit domnului Peg. Dacă a fost încântat sau nu de situație, asta e altă discuție.

În ceea ce privește partea cu Damon, numai ea putea să scoată un asemenea nume de puțoi dintr-o trupă de băieți cântăreți. Cum de nu și-o fi dat seama că, încă înainte să mă îndepărteze de la țată, oamenii aveau să-l transforme în Demon? Mult înainte să merg la școală, auzisem tot ce se putea auzi. Demon Urlător, Pui de Demon. Dar, odată ce mi-a crescut părul arămiu și am început să prind tupeu, auzeam cum mi se spunea „Micul Copperhead“. Tot mai des. Și uitați cum stă treaba: niciunui băiat cu sânge-n instalație nu-i place să fie Micul Ceva. Aviz celor care se gândesc să-și numească fiul *Junior*: o viață în care ești mini-tu e la fel de entuziasmantă ca ziua în care găsești sloboz uscat pe mochetă.

Dar faptul că aveam un Tată Fantomă celebru aruncă o altă lumină asupra lucrurilor și nu pot spune că mă deranja prea tare că eram băgat în seamă. Cam în perioada în care Maggot a început să experimenteze furtul din magazine, eu începeam să fiu cunoscut ca Demon Copperhead. Trebuie să recunoașteți că sună într-un mare fel.

---

¹ „Vierme“